

Hồi 12

Còn Sa Mạn ?

Sa Mạn đâu rồi ?

Chiếc rương đã được vác lên, Tiểu Ngọc còn đang thôi thúc không ngớt:

- Mau, mau, mau.

Lục Tiểu Phụng nóng nảy muốn phát điên lên được. Nhìn chiếc rương bị mang đi, Sa Mạn nhất định cũng sẽ phát điên lên. Nhưng nàng chỉ đành lấy mắt nhìn. Nghĩ đến điểm đó, Lục Tiểu Phụng muốn tan nát cả trái tim.

Sa Mạn chắc cũng đau lòng lắm. Nhưng tim tan nát thì làm được gì ? Dù cho đung đầu vào tròng chết, cả người đung cho tan nát thành mảnh vụn, cũng chẳng làm gì được.

Rốt cuộc chàng đã hiểu ra bốn chữ "không biết làm sao" mùi vị ra thế nào, mùi vị ấy chẳng có người nào chịu cho nổi.

Hai người khiêng rương không biết đã uống phải thứ thuốc gì, vừa vác rương lên đã chạy như bay. Lão Thực hòa thượng còn nắm lấy tay chàng, đặt vào trong bàn tay mình vỗ về mấy cái, làm như chàng là một đứa bé, an ủi cho chàng ngoan ngoãn nghe lời.

Lục Tiểu Phụng thì chỉ muốn nghe một thứ... chàng chỉ muốn nghe cái đầu trọc của hòa thượng, bỗng bị đung vỡ ra như vỏ trái trứng gà, chỉ tiếc là hai gã khiêng rương không những đi nhanh, còn đi rất êm, làm như từ trong lòng mẹ sinh ra là đã học khiêng rương rồi.

Lão Thực hòa thượng thở ra nhẹ nhẹ, hiển nhiên tỏ vẻ rất khoan khoái, rất bằng lòng.

- Gã hòa thượng này quả thật là sao chiếu mệnh của mình, gặp phải y mình chắc chắn trước sau gì cũng bị xui xẻo.

Tiếng mắng chửi người, Lục Tiểu Phụng không biết nhiều lắm, nam bắc mười ba tỉnh, các thức các dạng mắng người, chàng đều chỉ hiểu sơ sơ, cộng tất cả lại cũng chỉ không quá sáu bảy trăm thứ.

Chàng đã đem sáu bảy trăm câu mắng chửi đó toàn bộ ra mắng thảm trong bụng, chỉ hận không được mắng ra khỏi miệng.

- Còn Sa Mạn đâu ?

Mắt trừng trừng nhìn người ta chia rẽ nàng và con gà trống con của nàng, trong lòng nàng sẽ cảm thấy ra sao ? Nàng có chết đi không ? Chết rồi không chừng sẽ đỡ hơn, nếu không chết, làm sao nàng có thể một mình cô đơn lạnh lẽo

qua ngày cho được ? Không chừng nàng có cách lén lên được thuyền, bản lãnh của nàng cao siêu hơn người ta tưởng tượng nhiều.

Nếu nàng không lên được thuyền, nàng có lên giường người khác không ?

Trái tim của Lục Tiểu Phụng như dầu đang bị đun sôi sục, càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng khó chịu.

Chàng vốn không phải là một người nhỏ nhen, nhưng Sa Mạn đã biến chàng ra như vậy. Một người đã yêu thật rồi, tại sao lại biến thành hồ đồ, tại sao lại biến thành nhỏ nhen ?

Hai gã khiêng rương bỗng bắt đầu mở miệng ra chửi:

- Chỉ vì cái rương quý này mà hại chúng ta muốn ăn một bữa ăn cũng không xong.

Con mẹ nó, đồ quý to đầu.

- Chúng mình lại chỗ nào không người quăng quách nó xuống biển cho xong, khỏi phiền phức gì cả.

Những tay thủy thủ đã từng qua sóng gió, dĩ nhiên họ chẳng phải là thứ gì, tức giận lên, không chừng quả thật làm thế. Lục Tiểu Phụng chẳng màng tí nào, ngược lại chàng còn mong bọn họ làm vậy thật. Không ngờ người khác lại thay đổi chủ ý:

- Nhưng mình ít ra cũng phải xem thử trong rương đựng gì trước cái đã chứ.

Đối với Lục Tiểu Phụng, cái chủ ý ấy hình như cũng không đến nỗi tệ lắm, chỉ tiếc là Tiểu Ngọc đã khóa cái rương lại.

- Người mở cái khóa này được không ?

- Không được.

- Người dám phá cái rương này ra không ?

- Tại sao không dám ?

- Nếu Cửu thiếu gia hỏi đến, ai chịu trách nhiệm ?

- Người!

- Con mẹ người!

Người kia vừa cười vừa mắng:

- Ta đã biết người là cái thứ gian manh!

- Hình như người cũng chẳng khác lắm.

- Vì vậy chúng ta cứ ngoan ngoãn khiêng rương đem về lại, đem vào đáy thuyền để đó là yên ổn mọi chuyện.

“Bình” một tiếng, hai người thả cái rương xuống thật mạnh, phía dưới nghe có tiếng gỗ kêu. Hai người đồng thời thở phào ra một cái, nơi đây hiển nhiên là đáy khoang thuyền của Cung Cửu.

Bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, coi như là yên ổn lắm rồi. Lão Thực hòa thượng cũng thở nhẹ một hơi ra, hình như đang nói:

- Năm ba này nữa, một con gà trống con, một con lừa trọc có thể về lại nhà được rồi.

Y cũng sẽ yên ổn thái bình rồi. Còn Lục Tiểu Phụng thì sao? Lục Tiểu Phụng thì ngay cả tức giận cũng chẳng còn cảm thấy gì, sờ sờ vào mũi của chàng, quả thật không cảm thấy gì cả.

Lão Thực hòa thượng cũng giật cả mình lên:

- Người làm gì vậy?

Không có phản ứng, không có hơi thở. Có ai bị người ta làm tức giận quá chết đi được không?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người đừng có chết, hòa thượng không muốn nằm chung rương với một người chết!

Vẫn còn không có phản ứng, vẫn còn không có hơi thở.

Lão Thực hòa thượng bỗng bật cười:

- Nếu người tính gạt ta, để cho ta giải khai huyết đạo của người, người đã tính lắm rồi.

Y cười càng thoải mái:

- Người tốt không sống lâu, họa hại thì sống mãi ngàn năm, ta biết người chết không nổi.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc cũng thở phào ra, trong rương vốn đã ngột thở muốn chết người, còn nín thở thêm thật là khó chịu. Chàng không tính vì tức giận mà chết đi.

Lão Thực hòa thượng càng cười khoái trá:

- Tuy ta chẳng muốn dồn chung một chỗ vào với người để đánh nhau, nhưng một người lắm bầm một mình cũng chẳng có gì ý tứ, chỉ cần người ngoan ngoãn chút xíu, ta sẽ giải khai á huyết của người!

Lục Tiểu Phụng rất ngoan ngoãn, một người đã bị điểm vào ba chỗ huyết đạo chết người nhất, y có muốn không ngoan ngoãn cũng không xong.

Lão Thực hòa thượng quả thật rất thủ tín, y lập tức giải khai á huyết cho Lục Tiểu Phụng.

- Con lừa trọc đầu nhà người còn không mau đi đâu chết cho rồi!

Đấy vốn là câu đầu tiên Lục Tiểu Phụng muốn nói. Nhưng chàng không nói ra.

Có lúc chàng cũng là người rất thâm trầm, rất có tâm cơ. Chàng không muốn Lão Thực hòa thượng lại đi điểm á huyết của mình lại lần nữa. Giọng nói của chàng không có lấy một tí tức giận, chàng chỉ hững hờ nói một câu:

- Thật ra người cũng chẳng cần làm vậy!

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Chẳng cần làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng cần phải điểm huyết của ta!

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Nhưng hòa thượng sợ người tức giận lắm!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao lại tức giận ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Con gà mái con bỗng biến thành con lừa trọc, con gà trống con ắt là tức giận!

Lục Tiểu Phụng đang cười:

- Người làm rồi.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Làm chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Con gà trống con chẳng còn là con gà trống con.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Con gà trống già khác gà trống con chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất nhiều chỗ, chỗ lớn nhất là, gà trống già đã gặp gà mái, lớn có nhỏ có, không biết đã bao nhiêu con, nhưng chỉ có một con lừa trọc làm bạn.

Giọng chàng nói rất thành khẩn:

- Huống gì, cô ta vốn là người ở đây, có ở lại cũng không sao, lừa trọc nhà người mà ở lại, không chừng sẽ biến thành lừa chết, ta cũng không đến nỗi muốn thấy bạn bè biến thành lừa chết.

Lão Thực hòa thượng lại nắm chặt lấy tay chàng, hiển nhiên đã bị chàng làm cho cảm động:

- Người quả thật là bạn tốt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra người cũng phải biết rồi.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiện tại biết, cũng còn chưa muộn!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại người giải khai huyết đạo của ta, cũng còn chưa muộn.

Lão Thực hòa thượng chậm chậm nói:

- Tuy chưa chậm lắm, chỉ tiếc là có hơi sớm một tí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn sớm quá ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Sớm quá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tính chờ chừng nào ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ít nhất là cũng tới lúc khai thuyền.

Lục Tiểu Phụng cảm miệng lại. Thật tình chàng đang sợ mình bỗng mở miệng ra chữ, bởi vì chàng biết, chàng có mắng chữ ra sao, cũng mắng không chết con lừa trọc đó. Chàng chỉ còn nước nhẫn nhịn, chờ đợi. Nếu một người là Lục Tiểu Phụng, muốn họ bị dồn vào một chỗ trong rương với một gã hòa thượng, họ sẽ khó chịu hay không ?

Lục Tiểu Phụng bỗng nói:

- Người có giúp được ta một chuyện không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người cứ nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người có thể điểm giùm vào một chỗ huyết đạo khác của ta được không ?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người muốn ta điểm một huyết đạo khác trên người của người thật sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Huyệt gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huyệt ngủ.

Trong giờ phút này, còn có chuyện gì sung sướng hơn là được ngủ một giấc.

Lão Thực hòa thượng thở ra nói:

- Xem ra vận khí của ngươi quả thật không tệ.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ muốn la lớn lên:

- Ngươi còn nói vận khí của ta không tệ ?

Lão Thực hòa thượng gật gật đầu nói:

- Ít nhất ngươi còn có một người điếm huyệt giữ ngươi, hòa thượng không có ai.

Lục Tiểu Phụng ngốc người ra.

Nghe câu đó, chàng quả thật không biết mình nên khóc ba tiếng, hay là nên cười ba tiếng ?

Chàng không khóc, cũng không cười.

Bởi vì chàng đã ngủ.

Bóng tối.

Trong giấc mộng là một màn đêm đen tối, tỉnh lại vẫn là bóng tối, trong giấc ngủ là ác mộng, tỉnh lại vẫn là ác mộng.

Sa Mạn đâu rồi ?

Trong giấc ngủ hình như chàng còn đang thấy nàng chạy trốn, không biết là chạy về nơi nào.

Cũng không biết là đang trốn chạy gì ?

Chàng muốn rượt theo, nhưng hai người càng lúc càng xa nhau ra, dần dần chỉ còn lại một bóng hình mộng lung nhò nhỏ.

Chàng phảng phất như đang có cảm giác giác phiêu phiêu đặng đặng, chiếc thuyền này hiển nhiên đã nhổ neo, đã ra biển khơi.

Tay chân của chàng đã thấy cử động lại được. Nhưng chàng không động đậy tí gì.

Chàng đang nghĩ cách chinh lý Lão Thực hòa thượng.

Mặc dù con lừa trọc này không hề thất ước, thuyền vừa ra khơi, y đã giải khai tất cả huyệt đạo của chàng.

Nhưng nếu không phải con lừa trọc này, hai con gà con đang ân ái mặn nồng với nhau, làm sao lại bị chia rẽ ra ?

Nghĩ đến con ác mộng vừa rồi, nghĩ đến tình cảnh của Sa Mạn, Lục Tiểu Phụng thật tình muốn đập lủng một lỗ lớn trên cái đầu trọc đó.

Nhưng dù có đập lủng bảy tám chục cái lỗ lớn, thì sẽ được gì ?

Lục Tiểu Phụng đang thở ra trong bụng, bất kể ra sao, con lừa trọc này cũng là bạn thân của chàng, không những vậy, cũng còn là người không đến nỗi xấu xa, cho y ném tí đau khổ thì được, chính lý nặng nề quá chắc chắn là không được.

Thuyền đi rất êm, hôm nay hiển nhiên là một ngày đẹp trời lặng gió.

Lục Tiểu Phụng rón rén thò tay ra, đang tính điểm vào huyết đạo của y, rồi từ từ cho y ném mùi đau khổ.

Nhưng chàng vừa thò tay ra, Lục Tiểu Phụng đã lập tức cảm thấy có gì không đúng.

Trong rương bồng biển ra có vẻ thơm tho lên, đầy những mùi thơm mà chàng rất quen thuộc, nhưng chắc chắn không phải là của Lão Thực hòa thượng, bất cứ hòa thượng loại nào, trong người nhất định không thể nào có được một mùi thơm như vậy.

Chàng vừa lật tay qua, là chụp được bàn tay một người, một bàn tay ngọc vừa mềm mại vừa trơn láng.

Chắc chắn không phải là bàn tay của Lão Thực hòa thượng.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng bỗng đập nhanh lên, trong bóng tối chàng nghe có tiếng người nói:

- Anh tỉnh lại rồi.

Giọng nói vừa dịu dàng vừa êm ái, đầy vẻ sung sướng.

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng vì phấn khởi mà biến thành run rẩy, cả người chàng cơ hồ nhịn không nổi muốn run lên:

- Em phải không ? Có phải thật là em không ?

- Em đây!

Lục Tiểu Phụng không thể tin được cũng không dám tin, trong rương rõ ràng là Lão Thực hòa thượng, sao bỗng biến thành Sa Mạn ?

Nhưng giọng nói rõ ràng là giọng của Sa Mạn.

Bàn tay của nàng đang cầm lấy tay chàng, kéo lại trên mặt nàng, trên ngực nàng.

Người của nàng đang run rẩy.

Cái run rẩy mê hồn ấy, cũng chính là cái chàng đã quá quen thuộc.

Chàng bắt chấp mọi thứ, lấy hết sức mình, ôm ghì lấy người nàng.

Dù đây chỉ bất quá là một giấc mộng, cũng là hay thôi, chàng chỉ hy vọng giấc mộng mình không bao giờ tỉnh.

Chàng ôm thật chặt.

Lần này chàng nhất định không để cho nàng thoát ra khỏi vòng tay mình chạy đi đâu khác.

Nàng cũng đang ôm ghì lấy chàng, vừa khóc vừa cười, vừa hôn, hôn đầy lên mặt chàng.

Môi của nàng vừa ấm vừa mềm mại.

- Đây không phải là mộng, đây là thực!

Nàng đang rơi lệ:

- Đây quả thật không phải là mộng, quả thật là thực mà.

Nhưng cái thứ sự thật này còn hoang đường, còn ly kỳ hơn cả mộng.

- Sao em lại ở đây ?

- Không biết nữa!

- Lão Thực hòa thượng đâu ?

- Không biết nữa!

Nàng không biết thật:

- Em trốn dưới gầm trường, mắt nhìn bọn họ khiêng cái rương đi ra, em nôn nóng quá ngất xỉu luôn.

- Rồi sao ?

- Đợi đến lúc em tỉnh lại, em đã vào lại trong rương, thật là như nằm mộng vậy!

- Nhưng đây không phải là mộng, nhất định không phải.

Nàng cắn vào môi chàng, chàng thấy đau quá, vừa đau vừa ngọt ngào. Không lẽ đây lại là kỳ tích của Tiểu Ngọc, cô ta có bản lĩnh lớn như vậy sao ?

Tuy bọn họ không thể giải thích được bao nhiêu đó nghi vấn, nhưng đây không phải là chuyện quan trọng, quan trọng là, bọn họ đã được gặp lại nhau.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe tung lên một tiếng, bên ngoài có người đang đá vào rương một cái.

Chiếc rương đang bị chấn động lên.

Lục Tiểu Phụng không cử động, Sa Mạn cũng không.

Bọn họ còn đang ôm cứng lấy nhau, nhưng chàng có thể cảm thấy cặp môi của nàng đang lạnh giá.

Tung lên một tiếng nữa, lần này cái rương càng bị chấn động mạnh hơn.

Ai đang đá vào rương ? Sa Mạn liếm đôi môi vừa lạnh vừa khô, thì thầm hỏi:

- Không phải là Cung Cửu!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Sa Mạn nói:

- Y nhất định không đá vào rương, y không làm những chuyện vô duyên như vậy.

Lục Tiểu Phụng đang cười nhạt.

Trong bụng chàng bỗng cảm thấy tức giận lên, còn có chút ganh tị, tại sao nàng đề cập tới người này, giọng nói ít nhiều đượm vẻ tôn kính ?

Chàng bỗng duỗi lưng ra, đùng mạnh vào trong rương một cái.

Nào ngờ ổ khoá ngoài rương đã bị mở ra, chàng dùng sức trườn người ra, thân hình đã bung ra ngoài, vào trong màn đêm hắc ám trong khoang thuyền, khoang thuyền chật đầy những đồ tạp vật và rương gỗ.

Bên ngoài rương, chẳng thấy có ai, trên rường nhà thì lại treo một người, giống như một con cá đang treo trên giá hàng cá, đang còn vùng vẫy không ngớt.

Hiện tại y đang thò chân ra đá vào rương cái nữa.

- Lão Thực hòa thượng!

Lục Tiểu Phụng la lên, hình như không tin nổi vào cặp mắt của mình.

Sa Mạn bỗng lọt vào trong rương, Lão Thực hòa thượng trong rương lại bị treo bên ngoài. Chuyện này ra làm sao ? Lão Thực hòa thượng đang ngậm đầy một miếng đắng nghét, đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng lấy miếng giẻ trong miệng của y ra, y mới thở phào ra được một hơi:

- Trời mới biết chuyện này ra làm sao ?

Vẻ kinh hãi và ngo ngác trên gương mặt y không có gì là giả:

- Ta đang tỉnh táo đang hoàng, không biết tại sao bỗng dưng hôn mê ngủ thiếp đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đợi đến lúc ngươi tỉnh lại, đã bị người ta trói treo lên như thế này ?

Lão Thực hòa thượng đang than thở:

- May mà người còn nằm trong rương, nếu không, không biết ta còn phải bị treo đến chừng nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại người cũng còn chưa biết đến chừng nào!

Lão Thực hòa thượng ngán người ra, lập tức lộ ra một nụ cười thật lương thiện, thân mật:

- Ta biết!

Y cười muốn đau cả thớ thịt trên mặt:

- Ta biết người nhất định thả ta xuống mà.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không gấp lắm!

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nhưng ta có gấp rút chút xíu!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Treo trên đó không thoải mái lắm sao ?

Lão Thực hòa thượng lắc lắc đầu.

Y quả thật gấp lắm, mồ hôi đã ướt đầm dề ra.

Lục Tiểu Phụng thì đã ngồi xuống, ngồi xuống trên ván thuyền, ngẩng đầu lên nhìn y, nhả nha hỏi:

- Trên đó có mát hơn dưới này không ?

Lão Thực hòa thượng lắc đầu muốn nhức nhối cả lên, y nhìn không nổi đã la lên:

- Mát lắm, mát muốn chết người luôn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì sao người đổ mồ hôi nhiều thế ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ta đang tức giận, ta tức giận chính mình, tại sao lại đi kết bạn tốt quá như vậy.

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười lớn lên. Nhìn hòa thượng tức giận, cơn tức của chàng cũng đã nguôi đi hết quá nửa chàng đang chuẩn bị kéo y xuống, nào ngờ chính ngay lúc đó, ngoài cửa bỗng nghe có tiếng ho khẽ, hình như có người đang sắp vào.

Lục Tiểu Phụng lập tức nhảy vào lại trong rương, nhẹ nhẹ kéo nắp rương đóng lại, trước khi kéo hết nắp rương vào, chàng còn thấy được, cửa đang mở

ra, hai người bước vào, người đi trước hình như là một trong hai gã vừa khiêng rương vào.

Lục Tiểu Phụng thầm khấn trong bụng, cầu bọn họ lần này không khiêng rương ra lại. Bên trong rương bóng tối mịt mù, bên ngoài ngay cả một tiếng động cũng không nghe thấy.

Hai người này lại đây làm gì ? Bọn họ bỗng thấy Lão Thực hòa thượng đang bị treo trên xà nhà, tại sao lại không có tí gì phản ứng cả ?

Lục Tiểu Phụng nắm chặt lấy tay Sa Mạn, bàn tay nàng lạnh giá, bàn tay của chàng cũng không ấm áp gì.

Trong lòng chàng đã bắt đầu hối hận, lúc này nên phóng Lão Thực hoà thượng xuống mới phải. Bây giờ chàng mới biết, nếu một người trong bụng cứ nghĩ đến chuyện hành hạ người khác, thường thường người y hành hạ chỉ là mình thôi.

Đợi hết cả nửa ngày, cũng chẳng thấy có động tĩnh gì. Chàng lại càng nóng nảy, cơ hồ muốn đây nắp rương hé ra nhìn trộm xem bên ngoài rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Chính ngay lúc đó, bên ngoài bỗng nghe có người đang gõ vào rương. Tốc tốc, gõ rất nhẹ.

Cái thứ tiếng động đó chắc chắn không phải là lấy chân đá, dĩ nhiên cũng không phải là của Lão Thực hòa thượng đã bị người trói gô ra đó.

Tiếng động đó nghe ra giống như một người khách đang gõ cửa. Chỉ tiếc là chủ nhân không hoan nghênh y. Nam chủ nhân vốn đang tính mở cửa, nhưng nữ chủ nhân dùng sức kéo tay y lại không cho mở ra.

Người khách chỉ còn nước tự mình mở ra, chỉ mở một kẽ hở nhỏ. Một kẽ hở rất nhỏ. Lục Tiểu Phụng đang tính nhìn từ kẽ hở ra xem bên ngoài ra sao, bỗng có một làn hơi nóng từ bên ngoài thổi vào, vừa thơm vừa nồng vừa nóng, thơm làm người ta muốn nhỏ giải.

Dù cho là người chưa bao giờ ăn canh thịt bò bao giờ, cũng nhất định sẽ gửi ra được mùi đó.

Lục Tiểu Phụng có ăn qua canh thịt bò. Chàng vốn rất thích ăn canh thịt bò, nhưng hiện giờ chàng chỉ muốn mưa. Bởi vì tỳ vị của chàng đang co rút lại, trái tim thì đang chìm xuống.

Không lẽ nhất thiết mọi chuyện đều chỉ bất quá là trò chơi đùa giỡn của Ngưu Nhục Thang ? Như là mèo đang vờn chuột vậy ?

Hơi nóng đã dần dần tan đi hết. Lục Tiểu Phụng lập tức phát hiện ra có cặp mắt đang nhìn trộm vào bọn chàng, ánh mắt đầy vẻ cười cợt. Một người còn đang ca hát lên bên ngoài:

- Bình bình bình, xin mở cửa giùm, ông là ai ? Tôi là cụ gà trống, ông lại đây làm gì ? Lại mời ăn canh thịt bò, gà con ăn vào thân thể tráng kiện, không sợ gió không sợ sóng.

Lục Tiểu Phụng ngạc người ra. Giọng hát này không phải của Ngưu Nhục Thang, ngay cả Lục Tiểu Phụng ca đồng ca lên, còn hay hơn cả gã này ca.

Thiên hạ e rằng chỉ có một người ca được như vậy. Lão Thực hoà thượng.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy ra khỏi rương, một người đang khom người bên ngoài, trong tay cầm một tô canh thịt bò, quả thật chính là Lão Thực hoà thượng.

Y rõ ràng đang bị treo lên xà nhà, bây giờ tại sao bỗng dung xuống đây ?

Lão Thực hoà thượng chớp mắt:

- Hoà thượng lão thực, Bồ Tát phù hộ cho hoà thượng.

Chuyện này xem ra có vẻ huyền bí quá, xem ra không giống như sức người có thể làm tới được.

Lục Tiểu Phụng cũng chớp mắt:

- Bồ Tát có giết người không ?

Lão Thực hoà thượng lập tức lắc đầu:

- Ngã Phật cấm sát sinh, Bồ Tát làm sao lại giết người!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bồ Tát cũng biết cho hoà thượng ăn canh thịt bò sao ?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Dĩ nhiên là không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế thì tô canh thịt bò này từ đâu lại vậy ?

Lão Thực hoà thượng bỗng cười lên một tiếng:

- Người đoán xem.

Lục Tiểu Phụng đoán không ra. Tô canh thịt bò này, mùi vị và màu sắc chàng đã thấy qua không phải chỉ một lần, nhưng chàng chưa thấy một tô cút chó, cũng không muốn thấy tô thịt bò vừa thơm vừa nóng hôi này, bởi vì chàng biết chỉ có một người có thể nấu được nó!

Chỉ có Ngưu Nhục Thang mới nấu được tô canh thịt bò như vậy.

Lão Thực hoà thượng nhẩn nha nói:

- Tô canh này của người đây, một người bạn thân đã nhờ hoà thượng đem lại cho người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Lão Thục hòa thượng nói:

- Cô ta nói, các ngươi hai người mấy ngày nay nhất định lao lực quá độ, nhất định phải cân tâm bổ một tý.

Chính y cũng có vẻ đỏ mặt lên:

- Có những lời không phải của hòa thượng đâu đấy, hòa thượng vốn không muốn nói, nhưng cô bạn thân của ngươi nhất định bắt hòa thượng phải nói cho ngươi nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô ta đâu rồi ?

Lão Thục hòa thượng nói:

- Cô ta nói cô sẽ về đây gặp ngươi bây giờ đấy, nói ngươi đừng nôn nóng.

Lục Tiểu Phụng vênh mặt lên:

- Ta cũng có vài câu muốn ngươi chuyển lại dùm cô ta!

Lão Thục hòa thượng nói:

- Hòa thượng rửa tai cung kính nghe!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi nói thà ta theo chó cái ăn cứt, cũng không muốn gặp cô ta, ăn canh thịt bò cô ta nấu!

Trong góc phía sau mấy cái rương, bỗng có người thở ra nói:

- Người tốt mã như vậy, tại sao lại đi theo chó ai ăn cứt thế ?

Đây cũng không phải là giọng của Ngưu Nhục Thang, giọng nói một người hơi còn nhỏ tuổi, hình như là của một cô bé. Câu nói ấy vừa thốt ra, quả nhiên có một cô bé từ sau những cái rương nhảy ra. Lục Tiểu Phụng lập tức thở phào một hơi:

- Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cười hì hì nhìn chàng, chớp chớp cặp mắt đang mở to, nói:

- Ông đừng đi theo chó cái được không ? ông đi theo chó đực được không

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không được!

Tiểu Ngọc hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi phải theo cô!

Tiểu Ngọc đỏ mặt lên.

Lão Thục hòa thượng bỗng hỏi:

- Tại sao cô nhất định không cho y đi theo chó cái ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì tôi sợ Mạn cô nương sẽ ăn phải giấm.

Sa Mạn cũng đang cười:

- Y nhất định đòi theo em, ta cũng sẽ ăn phải giấm.

Lục Tiểu Phụng giựt lấy tô canh thịt bò trên tay Lão Thục hòa thượng:

- Các người ăn giấm, ta ăn canh thịt bò.

Mùi canh thịt bò quả thật ngon tuyệt. Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Thì ra trên đời này không phải chỉ có một người biết nấu thứ canh thịt bò này.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Còn ai nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

Tiểu Ngọc nói:

- Em chỉ biết ăn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây không phải là cô nấu sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không những em biết ăn, em còn biết trộm nữa, đây là em ăn trộm trong nhà bếp ra đấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trong phòng bếp còn có ai nấu được tô canh như thế này ?

Tiểu Ngọc nói:

- Chỉ có một người!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Tiểu Ngọc nói:

- Ngưu Nhục Thang!

Lục Tiểu Phụng câm miệng lại.

Tiểu Ngọc đảo quanh tròn mắt:

- Thật ra ông cũng phải biết vậy, lần này cô ta dĩ nhiên cũng đi theo thuyền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao phải lên theo ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì em lên đầu đi một chiếc thuyền, vì vậy cô ta tưởng rằng các người đã trốn đi bằng thuyền, nếu không làm sao họ tìm không ra ?

Cô lại thở ra nói:

- Bởi vì tìm không ra các người, hai hôm nay Cửu thiếu gia và Cung Chủ tính khí nóng nảy muốn chết luôn, may mà bọn họ nằm mộng cũng nghĩ không ra ai làm chuyện này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rốt cuộc ai làm chuyện này ?

Tiểu Ngọc đưa ngón tay chỉ vào mũi của mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Là cô sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Trừ em ra còn ai nữa ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đem Sa Mạn tới đây sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Dĩ nhiên là em.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Treo gã hòa thượng này lên cũng là cô ?

Tiểu Ngọc nói:

- Thả y xuống cũng là em.

Lục Tiểu Phụng nhìn sững vào cô, hình như trên đầu cô bỗng mọc ra hai cái sừng.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Ông không tin em làm được như vậy ?

Lục Tiểu Phụng thật tình không thể tin được.

Tiểu Ngọc cười cười:

- Ngay cả ông cũng không tin, Cung thiếu gia và Cung Chủ dĩ nhiên là cũng không tin.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy bọn họ cũng không ngờ đó là cô ?

Tiểu Ngọc nói:

- Ngay cả năm mộng cũng nghĩ không ra.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cảm thấy cái câu nói "người không thể đoán được bằng tướng mạo" thật không sai tí nào. Lúc này trong khoang thuyền bỗng có chỗ phát ra tiếng rột rột, mọi người giật mình cả lên, sau đó mới phát hiện ra, thì ra đó là cái bụng của Lão Thực hòa thượng.

Tiểu Ngọc bật cười, nhìn cái bụng của y cười không ngớt. Lão Thực hòa thượng đỏ mặt lên:

- Có gì là đáng cười ? Hòa thượng cũng là người, bụng đói cũng biết kêu chứ!

Tiểu Ngọc nhoẻn miệng cười:

- Nhưng cái bụng của hòa thượng lại đặc biệt kêu thật dễ nghe!

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ tiếc là hòa thượng chẳng muốn nghe tí nào.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Hòa thượng thích nghe gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng chỉ thích nhìn.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Canh thịt bò không dễ nhìn sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng không ăn mặn.

Tiểu Ngọc nói:

- Vậy thì hòa thượng đành phải nhìn đói, ngồi nghe cái bụng của mình kêu.

Cô lại hỏi Sa Mạn:

- Mạn cô nương cũng không ăn canh thịt bò sao ?

Sa Mạn nói:

- Không ăn!

Tiểu Ngọc hỏi:

- Mạn cô nương không đói sao ?

Sa Mạn nói:

- Không đói, dù có đói cũng không ăn.

Tiểu Ngọc bật cười:

- Thì ra Mạn cô nương ăn giấm thật.

Lão Thực hòa thượng bỗng chụp lấy tô canh:

- Cô ta không ăn, ta ăn.

Tiểu Ngọc cười hỏi:

- Hòa thượng ăn mặn lúc nào thế ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Lúc bị đói quá muốn phát điên.

Y ăn từng miếng lớn, đợi đến lúc ăn muốn mệt lả ra, y mới thở phào nói:

- Tẩu nhục xuyên trường quá, Phật tại tâm đầu tọa, hòa thượng ăn tí canh thịt bò, thật ra cũng chẳng quan hệ gì lắm.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi cười:

- Đúng vậy không quan hệ lắm.

Lão Thực hòa thượng bỗng nhảy bật dậy nói:

- Có quan hệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ouan hệ gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ouan hệ muốn chết người, hòa thượng...

Y nói chưa xong câu, người y đã nằm lả ra, khóe miệng sùi bọt mép lên.

Lục Tiểu Phụng lập tức cũng thấy đầu mình choáng váng, chàng thất thanh la lên:

- Trong tô canh này có hạ độc!

Tiểu Ngọc biến sắc:

- Ai hạ độc ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang tính hỏi cô.

Càng tính nhảy chồm lại, chỉ tiếc là tay chân bỗng biến ra mềm nhũn.

Tiểu Ngọc lắc đầu lia lịa:

- Chuyện này không phải em làm đâu, không phải em...

Cô thấy dáng điệu của Lục Tiểu Phụng, sợ quá muốn chạy. Chỉ tiếc là Sa Mạn đã chặn cô lại, nàng lạnh lùng hỏi:

- Không phải mi còn ai nữa ?

Tiểu Ngọc không biết.

Ngoài cửa bỗng có người nói giùm cho cô:

- Không phải nó, tôi đây.

Trên đời này chỉ có một người nấu một tô canh thịt bò như vậy, dĩ nhiên chỉ có một người có thể bỏ thuốc độc vào trong canh. Đây chính là Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang nấu canh vừa thơm vừa hấp dẫn, người của cô cũng rất thơm, cũng rất dễ nhìn, nhất là hôm nay. Xem ra cô đặc biệt trang điểm cho bữa nay, y phục vừa mới vừa hợp thân, gương mặt thoa phấn không dày lắm cũng không lạt lắm, vừa đủ thích hợp cho người của cô.

Cho đến bây giờ, Lục Tiểu Phụng mới phát hiện ra, không những cô biết mặc quần áo, cô còn biết trang điểm. Cô trang điểm cho ai nhìn ? Tuy Lục Tiểu Phụng ăn canh không nhiều lắm, hiện tại đầu chàng đã choáng váng, mắt nhìn đã hoa lên, như một người uống rượu say, chàng bỗng nói lớn lên:

- Tôi biết cô chẳng làm gì tôi cả.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô trang điểm đặc biệt đẹp như thế cho tôi nhìn, dĩ nhiên sẽ không muốn làm gì tôi.

Ngưu Nhục Thang vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên ta chẳng làm gì ngươi, ta chỉ bắt quá muốn cho ngươi theo một con chó cái ăn cứt.

Thì ra cô đã tới đây từ lâu, không chừng cô lại đây cùng một lúc với Tiểu Ngọc.

Nhưng xem dáng điệu của Tiểu Ngọc lại không giống. Tiểu Ngọc xem ra sợ muốn chết đi được, sợ muốn ngất xỉu xuống. Cô đang đi thụt lùi lại, cô tính chạy ra ngoài.

Ngưu Nhục Thang chẳng thèm để ý tới cô. Thuyền đang đi trên biển, người ở trên thuyền, đi đâu được bây giờ ? Tiểu Ngọc hình như cũng nghĩ ra được điểm đó, không những không chạy đi, ngược lại còn đóng cửa khoang thuyền lại.

Ngưu Nhục Thang quay phắt người lại, nhìn cô lom lom, gằn giọng hỏi:

- Người tính làm gì đó ?

Tiểu Ngọc nói:

- Em chẳng tính làm gì cả, chỉ bắt quá muốn cô ăn canh với hòa thượng!

Tô canh thịt bò còn một nửa, Tiểu Ngọc nói:

- Tô canh này làm ngon quá, không ăn hết để bỏ uổng.

Ngưu Nhục Thang biến hẳn sắc mặt.

Lớp phấn trên mặt cô nếu đậm hơn một chút không chừng người khác nhìn không ra.

Chỉ tiếc là cô tô không đậm lắm, cũng không nhạt lắm, chính vừa đủ để người khác thấy mặt cô đang biến đổi.

Gương mặt của Sa Mạn không biến đổi.

Gương mặt nàng vốn đang xanh lè, ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn vào Ngưu Nhục Thang.

Tiểu Ngọc tuy còn đang cười, trong nụ cười có giấu một lưỡi dao.

Bọn họ rất hiểu Ngưu Nhục Thang, trên đời này ít ai hiểu Ngưu Nhục Thang bằng họ.

Điểm đó chính Ngưu Nhục Thang cũng rất rõ ràng.

Cô ta trừng mắt nhìn Tiểu Ngọc:

- Người dám à ?

Tiểu Ngọc nói:

- Tại sao em lại không dám ?

Cô mỉm cười nói tiếp:

- Em nhìn được ra cô đã sợ rồi, bởi vì cô tưởng bọn em sợ cô, nhưng bọn em chẳng sợ, vì vậy cô phải sợ thôi.

Cô nói nghe có vẻ phức tạp lắm, thật ra đạo lý ấy rất là đơn giản, người không sợ ta thì ta phải sợ người. quan hệ giữa người và người thường thường vốn là như vậy.

Sa Mạn từ từ rút trong tay áo ra một cây cương ty vừa dài vừa mỏng, cầm trên tay nhịp nhịp. Cương ty vừa mỏng vừa răn, lông lánh sáng rực. Bàn tay nàng dài và chắc chắn. Cương ty nằm trong tay nàng, sẽ biến rất nhanh chóng thành cái bóng của người đàn bà đang múa kiếm, đầu bén nhọn bên kia chính là lưỡi kiếm.

Ngón tay của nàng nhẹ vuốt, kiếm thế đã bắt đầu triển động không ngừng.

Tiểu Ngọc anh én miệng cười:

- Không ngờ rằng kiếm kháp của Mạn cô nương thật là cao siêu.

Sa Mạn hững hờ nói:

- Trên đời này có rất nhiều chuyện bất ngờ.

Ngưu Nhục Thang chẳng nói lời nào, cô ta lập tức bước lại, uống sạch nửa phần còn lại của tô canh thịt bò.

Cô uống không kém gì Lão Thực hòa thượng, nhưng cô chẳng có tí phản ứng gì.

Dĩ nhiên cô đã uống sẵn giải dược.

Tiểu Ngọc cười nói:

- Canh thịt bò cộng thêm nước miếng của hòa thượng, không biết có ngon thêm được tí nào không!

Ngưu Nhục Thang câm miệng.

Tiểu Ngọc nói:

- Thật ra cô nên cao hứng lên mới phải, bất kể ra sao, nước miếng của hòa thượng cũng khó kiếm lắm đấy.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Ta rất cao hứng, cao hứng muốn chết luôn.

Tiểu Ngọc cười nói:

- Cô cao hứng là quá hay, em chỉ sợ cô không cao hứng thôi.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Hiện tại các người có chịu để cho ta đi chưa ?

Sa Mạn nói:

- Chưa được.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Người còn muốn ta làm gì ?

Sa Mạn nói:

- Cởi sạch ra.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Cởi sạch ra ? Cởi sạch gì ra ?

Sa Mạn nói:

- Cởi sạch đồ trên người của người ra, có gì cởi ra được, cởi sạch ra.

Ngưu Nhục Thang lại biến sắc, hần học nhìn nàng. Sa Mạn không có tí biểu tình gì, trong tay còn đang nhịp nhịp cây cương ty. Cây cương ty rắn chắc trong bàn tay nàng, mềm mại như một sợi tơ.

Ngưu Nhục Thang quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng đang cười, nụ cười có vẻ si ngốc. Trừ chuyện cười ra, hình như chàng không có gì hơn để làm, tuy chàng chưa hôn mê ra, phản ứng đã trở nên rất chậm chạp.

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Người chẳng cần phải ngại ngần gì y, y cũng chẳng phải chưa nhìn thấy người cởi đồ ra.

Nàng còn đang ăn phải giấm chua. Một người đàn bà đang ghen, thông thường không phải là người biết lý luận. Ngưu Nhục Thang đã bắt đầu cởi y phục. Tiểu Ngọc cười nói:

- Cô ta cởi thật nhanh!

Sa Mạn nói:

- Bởi vì cô ta thường làm thế.

Tiểu Ngọc cố ý thở ra:

- Em chỉ lạ một chuyện, tại sao cô ta không bị cảm lạnh bao giờ.

Ngưu Nhục Thang hình như không nghe không thấy gì. Mặc đồ cô là một người thật đẹp, Cởi đồ ra cô lại càng đẹp. Cặp đùi của cô thật thon dài, thật rắn chắc, da thịt cô trắng nõn nà, cặp đùi khép lại, ngay cả một ngón tay cũng không đầy lọt được vào giữa. Cô chính là thứ đàn bà có thể làm đàn ông tiêu hồn lạc phách, về điểm đó, cô cũng rất tin tưởng vào chính mình.

Tiểu Ngọc lại đang thở than:

- Thân hình đẹp quá, em mà là đàn ông, hiện tại nhất định đã ngắt xiu rồi!

Sa Mạn nói:

- Chỉ tiếc là người không phải đàn ông.

Tiểu Ngọc cười nói:

- May mà em không phải, chị cũng không phải!

Ngưu Nhục Thang bỗng nói:

- Các người cũng chẳng phải là đàn bà!

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Các người muốn làm một người đàn bà chân chính, còn phải học thêm chút xíu!

Tiểu Ngọc nói:

- Cô có thể dạy bọn em!

Ngưu Nhục Thang nhìn cô, ánh mắt bỗng lộ ra một nét biểu tình kỳ quái, đầy nét dục vọng không tả được. Cũng không biết sao, Tiểu Ngọc bỗng đỏ mặt lên.

Ngưu Nhục Thang nhẹ nhàng nói:

- Sao em không cởi đồ ra đi, để chị dạy cho!

Tiểu Ngọc cảm thấy cổ họng khô ráo, ngay cả mở miệng ra nói cũng mở miệng không nổi. Ngưu Nhục Thang chậm chậm bước về phía cô, eo lưng uốn éo, đầy nhịp điệu kỳ dị tà ác.

Bỗng nhiên, hàn quang lóe lên, nhăm cặp vú của cô đánh lại, cương ty duỗi ra thẳng như cây bút, như thanh kiếm, nhưng còn bén nhọn hơn cả kiếm. Ngưu Nhục Thang búng người lên không, chỗ ẩn bí nhất của cô hiện ra trước mắt Tiểu Ngọc. Đùi của cô thẳng tắp như cây bút.

Cương ty thẳng như kiếm bỗng biến thành ngọn roi, quất qua đùi cô. Đùi của cô co lại, người cô bỗng lướt tới sau lưng Lục Tiểu Phụng, bàn tay cô nhấn vào huyết Ngọc Châm của chàng:

- Người còn nhúc nhích, y sẽ chết ngay.

Sa Mạn không nhúc nhích. Tiểu Ngọc cũng không nhúc nhích, cô đang còn đỏ cả mặt lên, đang nhìn si mê vào tấm thân lửa thể đó.

Ngưu Nhục Thang bật cười, tí mắt lại cười nói:

- Tiểu Ngọc, tiểu bảo bối, chị thích em lắm, chị lúc nào cũng thích em lắm, em còn nhớ lúc nhỏ chị hay ôm em ngủ ?

Tiểu Ngọc lại càng đỏ mặt, nhưng cô bắt giác gạt đầu lia lịa. Ngưu Nhục Thang nói:

- Bây giờ nếu em giết Sa Mạn giùm chị, chị nhất định sẽ vui với em!

Tiểu Ngọc ngẩn ngừ, nhìn vào cặp mắt của Ngưu Nhục Thang.

Ánh mắt của cô đầy những mỹ lực, vừa tà ác vừa dâm dăng. Tiểu Ngọc bỗng chồm về Sa Mạn, xuất thủ như điện, đoạt lấy cương ty trên tay nàng.

Sa Mạn hiển nhiên không đề phòng đến cô, lại càng không ngờ cô xuất thủ nhanh như vậy. Thanh cương ty bị cô đoạt lấy, hàn quang lóe lên, bỗng xẹt tới cổ họng của Ngưu Nhục Thang.

Chiêu này lại càng bất ngờ, càng nhanh nhẹn. Chỉ tiếc là Ngưu Nhục Thang không bị gạt, thân hình cô thụt vào, đã núp đằng sau người Lục Tiểu Phụng.

- Các người muốn y chết thật sao đây ?

Tiểu Ngọc cũng không dám động đậy.

Ngưu Nhục Thang chậm chậm đứng lên, cô cười càng khoan khoái:

- Hiện tại ta có thể bắt các người làm một chuyện được không ?

Tiểu Ngọc hỏi:

- Chuyện gì ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cởi sạch ra.

Ánh mắt cô sáng rực lên:

- Hai người cởi sạch đồ ra, có gì cởi được cởi sạch.

Tiểu Ngọc quay đầu lại nhìn Sa Mạn. Gương mặt Sa Mạn trắng bệch.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ta đếm đến mười, các người còn chưa cởi sạch, nơi đây lại có thêm một người chết.

Cô đã bắt đầu đếm. Một, hai, ba...

Tiểu Ngọc đã bắt đầu cởi đồ, Sa Mạn cũng không thể không nghe lời, bọn họ đều biết cô nói được là làm được. Cô đếm rất nhanh, bọn họ không thể không nhanh theo.

Ngưu Nhục Thang đang cười ngặt nghẽo:

- Thì ra các người cũng thường hay cởi quần áo.

Nói xong câu đó, cô lại tiếp tục đếm:

- Bốn, năm, sáu...

Bỗng nhiên, bàn tay của Lục Tiểu Phụng ngoặt qua, hai ngón tay đã móc vào cổ tay của cô, kéo tay của cô ngược qua vai, quật người cô xuống đất như con cá chết.

Chàng vốn không thể thành công dễ dàng được như vậy, nhưng cô ta không khỏi đặc ý quá một chút.

Một người không nên quá đặc ý, bất cứ thời điểm nào cũng không nên quá đặc ý.

Tiểu Ngọc chồm lại, áp lên người cô, lấy đầu gối đè xuống lưng cô, vừa cười vừa hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Tại sao ông đợi cho đến bây giờ mới xuất thủ ?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Tôi tính chờ cô ta đếm tới mười rồi mới xuất thủ đấy chứ.

Sa Mạn cắn môi, nhìn chàng trừng mắt một cái, gương mặt trắng bệch đã có vẻ đỏ lên.

Ngưu Nhục Thang không biết có bị ném mạnh quá mà choáng váng hay không, cả nửa ngày mới nghe cô ta mới miệng, cô ta lớn tiếng:

- Các người tính cưỡng gian ta sao đây ?

Tiểu Ngọc cười nói:

- Bọn em không có hứng thú, y cũng không đến nỗi cần lắm!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Vậy thì các người mau mau để ta đi, nếu không các người sẽ chạy không khỏi.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chỉ trong một khoảnh khắc không thấy ta, Cửu ca sẽ đi khắp nơi tìm, trên cái thuyền này, các người còn muốn chạy đi đâu ?

Tiểu Ngọc nhìn nhìn Sa Mạn, hai người cùng câm miệng. Bọn họ biết cô ta đang nói thật tình. Ngưu Nhục Thang lại cười lên, cô làm giọng điệu dàng:

- Tiểu Ngọc, tiểu bảo bối, mau kéo đầu gối của em ra, em đè chị đau quá đi.

Tiểu Ngọc không biết Sa Mạn phản ứng ra sao, cô đành quay qua Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Trên thuyền này có thuyền nhỏ cấp cứu không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Có hai cái!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có người canh giữ không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Người canh giữ bọn em đối phó được, nhưng dù mình có tranh được thuyền cũng không có ích gì.

Bởi vì không có ai trong bọn mình đối phó nổi Cửu thiếu gia.

Câu nói ấy cô không nói ra, cũng không cần phải nói ra.

Muốn cho thuyền nhỏ hạ xuống nước, chèo xa ra khỏi thuyền lớn, muốn thuyền lớn tìm không ra được, phải cần ít nhất một tiếng đồng hồ.

Cung Cửu nhất định sẽ không cho bọn họ một tiếng đồng hồ đó.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi nói:

- Hiện tại người trên thuyền còn chưa biết Tiểu Ngọc đã trở mặt, nếu cô lại tranh thuyền, chắc cũng không khó.

Tiểu Ngọc nói:

- Nhưng...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời cô, chàng bỗng hỏi tiếp:

- Lúc này, thường thường Cung Cứu đang ở đâu ?

Tiểu Ngọc nói:

- Trong khoang thuyền của y.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ y ra, trên thuyền còn có cao thủ nào khác không ?

Tiểu Ngọc lắc lắc đầu:

- Y trước giờ qua lại một mình!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phòng của y, dĩ nhiên là chính giữa khoang thuyền.

Sa Mạn bỗng giảnh nói:

- Anh... anh tính lại tìm y sao ?

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Anh cũng không tính lại, nhưng bây giờ không đi không được!

Sa Mạn càng nóng nảy:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì anh có một món đồ không bán cho y không được, hình như y cũng không thể không mua.

Sa Mạn hỏi:

- Món đồ gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một tô canh thịt bò vừa đẹp vừa thơm.

Sa Mạn sáng mắt lên:

- Anh muốn giá tiền bao nhiêu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giá tiền của anh cũng không lớn gì lắm!

Chàng không để Sa mạn hỏi thêm, bỏ Ngưu Nhục Thang vào trong rương trước:

- Anh đi rồi, bọn em cứ giành lấy thuyền, cả hai cái hết!

Sa Mạn nhìn chàng, ánh mắt lộ đầy vẻ quan hoài:

- Không chừng Cung Cửu chẳng thèm tô canh thịt bò này, không chừng y chỉ muốn lấy mạng anh.

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Làm bất cứ chuyện gì, cũng phải có tí nguy hiểm.

Chàng cười không khoan khoái tí nào:

- Bọn em cứ nhìn xem nếu Cung Cửu đi một mình lên khoang thuyền, không thấy anh...

Sa Mạn nói:

- Bọn em lập tức giết cô ta trước.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm gạt đầu, trong lòng bỗng cảm thấy thật khó chịu.

Chàng không muốn lấy mạng Ngưu Nhục Thang, lại càng không muốn sự tình đi đến tình cảnh như vậy.

Chỉ tiếc là chàng hoàn toàn không có lấy một cơ hội để chọn lựa.

Sa Mạn nhìn không nổi nắm lấy tay chàng:

- Anh... anh tính chừng nào đi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hòa thượng tỉnh lại, anh đi ngay!

Sa Mạn gượng cười nói:

- Dĩ nhiên phải chờ y tỉnh lại, cái rương ít ra cũng phải có một người đàn ông khiêng chứ.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, nhưng trong lòng thật bí tắc. Chàng biết đây không phải là câu nàng muốn nói, chàng thấy được nét mặt sợ hãi và âu lo của nàng. Nhưng bây giờ nàng còn biết nói gì hơn ? Dù nàng biết đi lần này là vĩnh quyết, nàng cũng đành phải để chàng đi. Bởi vì nàng biết, hiện tại bọn họ không còn có lựa chọn gì cả.

Tiểu Ngọc nhìn bọn họ, cô bỗng nói:

- Hiện tại hòa thượng còn chưa tỉnh, rương còn trống đó, không lẽ các người để cho nó trống vậy sao ?

Lão Thực hòa thượng đã tỉnh lại, Lục Tiểu Phụng đã đi rồi, Ngưu Nhục Thang đã bị bỏ vào trong rương. Hiện tại đã đến lúc bọn họ hành động.

Nhưng Sa Mạn còn chưa chịu đi. Nàng nhìn Tiểu Ngọc, ánh mắt đầy vẻ cảm kích, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Em ở với anh em bọn họ từ nhỏ sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Em từ bảy tuổi đã thành mồ côi, nếu lão gia tử không cứu em, em đã bị chết đuối trên biển từ lâu!

Sa Mạn nói:

- Vì vậy em đối với người họ Cung trước giờ rất trung thành.

Tiểu Ngọc chớp mắt:

- Mạn cô nương muốn tán chuyện với em, đợi mình lên thuyền nhỏ tha hồ có thời gian tán chuyện nhé.

Sa Mạn hình như không nghe cô nói, nàng lại nói tiếp:

- Cứu thiếu gia là người như thế nào chắc em đã biết quá rõ.

Tiểu Ngọc chỉ còn nước gật đầu.

Sa Mạn nói:

- Hiện tại Lục Tiểu Phụng đi tìm y, lần này chưa chắc trở về lại được!

Tiểu Ngọc nói:

- Nhưng...

Sa Mạn ngắt lời cô:

- Y mà chết, Cung Chủ cũng phải chết, Cung Chủ chết rồi, chúng ta cũng chẳng còn ai sống được, vì vậy...

Nàng bỗng kéo tay Tiểu Ngọc lại:

- Vì vậy chị có câu này muốn nói với em.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Câu này Mạn cô nương nhất định phải nói ngay bây giờ sao ?

Sa Mạn gật gật đầu nói:

- Câu này chỉ có ba chữ!

Tiểu Ngọc hỏi:

- Ba chữ gì ?

Sa Mạn nói:

- Cám ơn em!

Tiểu Ngọc nhìn nàng, viền mắt đỏ hồng lên.

Sa Mạn nói:

- Hiện tại tuy mình đang mạo hiểm, nhưng nếu không có em, bọn chị ngay cả một cơ hội cũng chẳng có, vì vậy, nếu lần này chị em mình còn sống sót, chị hy vọng từ nay em ở cùng một chỗ với bọn chị!

Tiểu Ngọc cúi đầu, mặt cô đỏ bừng lên. Dĩ nhiên cô nghe ra được ý tứ của Sa Mạn. Bọn chị đây dĩ nhiên là nàng và Lục Tiểu Phụng hai người. Sa Mạn dịu dàng nói:

- Chị là người rất hay ghen tuông, nhưng chị đang nói thật lòng đấy!

Tiểu Ngọc rớt cuống lí nhí trong miệng:

- Năm nay em cũng được mười sáu tuổi rồi.

Mười sáu tuổi chính là tuổi tình cảm đã chớm nở. Tiểu Ngọc nói:

- Lục Tiểu Phụng là người đàn ông rất được người khác mến chuộng, nhưng...

Cô bỗng ngẩng đầu lên, đối diện với Sa mạn:

- Nhưng em làm vậy không phải vì y!

Sa Mạn hỏi:

- Không phải sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Nhất quyết không phải.

Giọng nói của cô thành khẩn mà kiên quyết, bất cứ ai cũng nghe ra được cô không nói dối. Sa Mạn hỏi:

- Không lẽ là vì chị sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Cũng không phải!

Ánh mắt của cô đượm một nét biểu tình rất kỳ dị:

- Em làm vậy là cho chính em.

Sa Mạn có vẻ bất ngờ:

- Nhưng em cũng không cần phải đi mạo hiểm như vậy.

Tiểu Ngọc nói:

- Em có lý do.

Sa Mạn hỏi:

- Em nói cho chị nghe được không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bây giờ còn chưa được!

Cô gượng cười, rồi chậm chậm nói tiếp:

- Chỉ cần Lục Tiểu Phụng còn sống trở về, em sẽ nói cho chị nghe, dù bọn chị không muốn nghe cũng không xong.